

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. L.
przy uczestnictwie M. K., A. C., J. C. i P. A.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawcy 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej w niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać, po pierwsze, z naruszenia art. 365 k.p.c. przez nieuwzględnienia wiążącego charakteru rozstrzygnięć między tymi samymi stronami o wydanie nieruchomości oraz o ustanowienie służebności. Zarzut ten nie jest trafny. Wskazane postępowania mają całkiem inny przedmiot od aktualnego, więc nie ma znaczenia tożsamość ich stron. W żadnym z nich jednak Sąd nie badał granicy między nieruchomościami. Po drugie, za oczywistą zasadnością skargi ma przemawiać wadliwa ocena dowodów i nieuwzględnienie wymienionych w skardze kasacyjnej dowodów. Podkreślić trzeba, że ocena dowodów, tak jak i ustalenia faktów, decyzją ustawodawcy w ogóle zostały wykluczone z kontroli w postępowaniu kasacyjnym, zatem tym bardziej nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Trzecim argumentem ma być nieprawidłowe oznaczenie stron wydanego orzeczenia przez błędy, literówki w nazwisku i błędne imię. Tożsamość stron nie budzi jednak żadnych wątpliwości, zatem tego rodzaju błędy należy uznać za typowe omyłki pisarskie, które podlegają naprawieniu w drodze sprostowania – w żadnym wypadku natomiast nie świadczą one o oczywistej zasadności skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.